

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **W. spol. s r. o.**, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Praha, Sokolovská 219, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 203/2004 - 46, ze dne 17. 6. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 13551/2004 - 603, ze dne 17. 9. 2004. Tímto rozhodnutím zamítl předseda žalovaného odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast č. j. 175718/2003 - 6371, ze dne 5. 3. 2004, jímž byla k návrhu společnosti A. a. s. uložena stěžovateli povinnost zaplatit dlužné ceny za poskytnuté telekomunikační služby ve výši 923 874,40 Kč s příslušenstvím a návrhu společnosti A. a. s. na zaplacení částky 3500 Kč s příslušenstvím nebylo vyhověno. Správní orgán rozhodl podle ust. § 82 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích (dále jen „zákon o telekomunikacích“), kdy povinnost zaplatit dlužnou cenu za poskytnuté telekomunikační služby vyplývala ze smlouvy evidenční číslo 2002/1496/0003.

Městský soud v Praze odmítl podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. b) s. ř. s., neboť se jedná o žalobu podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve znění účinném od 1. 1. 2003. Odkázal přitom na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů

č. j. Konf 81/2003 - 16, ze dne 3. 9. 2004, publ. pod č. 465/2005 Sb. NSS. Současně Městský soud v Praze poučil stěžovatele o možnosti podat žalobu příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci vydávaného usnesení.

Rozhodnutí Městského soudu v Praze napadl stěžovatel zejména z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Předmětná smlouva o poskytování telekomunikačních služeb dle jeho názoru podléhá režimu zákona č. 151/2000 Sb. ve znění od 1. 7. 2000 do 31. 12. 2002, a žalobce je proto nepochybně chráněn ustanovením § 102 odst. 3 citovaného zákona. Tím, že soud odkázal stěžovatele do právního režimu účinného od 1. 1. 2003 (§ 102 odst. 3 byl vypuštěn), připustil tak nezákonnou retroaktivitu.

V rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2004 nebyl stěžovatel poučen o opravném prostředku podle ust. § 102 odst. 3 zákona o telekomunikacích, tj. zejm. v jaké lhůtě a ke kterému soudu má být žaloba podána.

Napadené usnesení není proto podle stěžovatele po právu. Na danou věc je dle jeho názoru nutno aplikovat právní režim před 1. 1. 2003, jenž je pro stěžovatele příznivější. Soud měl v souladu s ust. § 102 odst. 3 zákona o telekomunikacích žalobu buď projednat, nebo ji postoupit věcně příslušnému soudu. V každém případě měl rozhodnout o návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření, či alternativně o návrhu na odklad vykonatelnosti, neboť takové rozhodnutí je základním právem stěžovatele na soudní ochranu.

V rozporu s ust. § 102 odst. 3 zákona o telekomunikacích bylo na správním rozhodnutí chybně vyznačeno datum právní moci (20. 9. 2004) a vykonatelnosti (6. 10. 2004), a rozhodnutí se tak stalo podkladem pro nezákonný výkon rozhodnutí.

Z uvedených důvodů žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů, avšak po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel cituje v kasační stížnosti důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vzhledem k tomu, že napadá rozhodnutí soudu, jímž byla jeho žaloba odmítnuta, je však zřejmé, že tak činí z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) totiž směřují do merita soudního rozhodnutí, jímž se v daném případě soud vůbec nezabýval.

Předně je třeba odmítnout stěžovatelovu tezi, podle níž měly správní orgány, jakož i soud postupovat podle právní úpravy, jaká tu byla v době uzavření předmětné smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb („neboť tato úprava je pro něj příznivější“). Přesně takový postup by totiž představoval porušení oné stěžovatelem dovolávané zásady zákazu retroaktivity práva. V souladu s touto zásadou rozhodují správní orgány, jakož i soudy podle práva účinného v době vydání rozhodnutí. Obě správní rozhodnutí (vydaná dne 5. 3. 2004, resp. dne 17. 9. 2004) byla proto správně vydána podle zákona o telekomunikacích ve znění zákona č. 151/2002 Sb., jenž stěžovatelem dovolávané ust. § 102 odst. 3 zákona o telekomunikacích zrušil.

S účinností od 1. 1. 2003 došlo k reformě správního soudnictví, kterou mj. došlo k zcela nové úpravě řízení před obecnými soudy o všech soukromoprávních nárocích, o nichž rozhodovaly správní orgány (nová část pátá občanského soudního řádu po novele provedené zákonem č. 151/2002 Sb.). Tato reforma se definitivně přiklonila k obnovení obecného principu, že všude tam, kde zákon svěřil správnímu orgánu rozhodování ve věcech soukromého práva, může se ten, kdo s takovým rozhodnutím není spokojen, obrátit na soud, který nebude rozhodovat ve správním soudnictví o zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, ale v kontradiktorním sporu o věci samé, tj. v občanském soudním řízení (v tzv. pořadu práva). Citovaný zákon č. 151/2002 Sb. rovněž zrušil v § 102 zákona o telekomunikacích jeho odst. 3, který se s ohledem na novou obecnou právní úpravu stal nadbytečným (podle usnesení konfliktního senátu č. j. Konf 81/2003 - 16, ze dne 3. 9. 2004).

Správní orgány tedy postupovaly správně, neaplikovaly-li ust. § 102 odst. 3 zákona o telekomunikacích, neboť opačný postup by byl v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity práva.

Žalobu proti rozhodnutí o odvolání pak stěžovatel podal dne 15. 11. 2004, tj. bez mála dva roky po nabytí účinnosti nové úpravy správního soudnictví zákonem č. 150/2002 Sb., soudním řádem správním, jakož i nové úpravy rozhodování soudů ve věcech (soukromoprávních), o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem v části páté občanského soudního řádu. Podle výše citovaného usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů je příslušný vydat rozhodnutí o určení povinnosti zaplatit dlužné telekomunikační úhrady soud v občanském soudním řízení.

Rovněž Městský soud v Praze proto postupoval zcela správně, odmítl-li stěžovatelovu žalobu jako nepřípustnou podle ust. § 68 písm. b) s. ř. s. a poučil-li současně stěžovatele o možnosti podat žalobu podle části páté občanského soudního řádu.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu